

Sperwer (*Accipiter nisus*)

De foto van Ron Hoekstra

De Sperwer is een kleine roofvogel die het slanke evenbeeld is van de grotere Havik. De naam Sperwer is afgeleid van het oude Hoogduitse woord sparw dat mus betekent. De Sperwer jaagt vooral op zangvogels, waaronder de mus. Na de Buizerd en de Torenvalk is de Sperwer de meest voorkomende roofvogel in Europa, maar het aantal neemt wel af. Nederland telt ongeveer 4.000-5.000 broedparen. Van oorsprong broeden Sperwers in dicht, jong bos met naaldbomen, bij voorkeur in halfopen landschappen. Inmiddels hebben ze hun leefgebied verder uitgebreid en broeden ze zelfs in steden.

Een winterse dag in januari. Af en toe komt er een bui naar beneden. De gure wind striemt de regen in mijn gezicht. Niet echt een dag om eens even lekker naar buiten te gaan. Maar ja, na een hele week binnen zitten moet ik er echt even uit. Bovendien heeft het KNMI beloofd dat het in de loop van de dag beter zal worden en dat het zonnetje zich misschien wel even zal laten zien. Ik stap op de fiets en rijd naar het Leeuwarder Bos.

Onderweg fiets ik eerst even een stukje door de Heemtuin Kalkvaart die aan de noordkant van Leeuwarden ligt tussen de stad en het bos in. Deze heemtuin wordt ecologisch beheerd waarbij veel van de werkzaamheden met de hand worden gedaan. Dit zorgt voor een relatief grote biodiversiteit. In deze mooie heemtuin is dan eigenlijk ook altijd wel wat te beleven en ik kom er graag. Er zitten veel verschillende soorten vogels. Nu is het er leeg en stil. Zelfs de Amerikaanse rode eekhoorn, een uit gevangenschap ontsnapt beestje dat hier al een paar jaar woont, zit niet op zijn vaste stekje.

Voorzichtig, want ik wil de hier inmiddels bloeiende Winterakoniet niet beschadigen, parkeer ik mijn fiets onder een Hazelaar. Ik sta nu vlakbij een houten bruggetje over de Kalkvaart. Langzaam loop ik het bruggetje op en kijk eerst voorzichtig naar links. Ik speur langs de oevers van de vaart. Er is niets te zien. Vervolgens kijk ik hoopvol naar rechts, maar afgezien van een paartje Meerkoeten, zie ik ook daar niet wat ik hoop te vinden. In voorgaande jaren was de kans groot hier IJsvogels te zien, maar sinds de Kalkvaart is uitgebaggerd en er behoorlijk rigoureuus is gesnoeid in de begroeiing langs de vaart, zie ik ze hier bijna nooit meer. Jammer, ik word altijd blij van IJsvogels.

Ik besluit een lekkere grote ronde te maken. Met dit slechte weer heb ik het bos bijna helemaal voor mijzelf. Drie uren verstrijken. Af en toe zie ik wat vogels en ik kom een groepje Reeën tegen. De meeste dieren blijven echter uit beeld, omdat zij verstandiger zijn dan ik en wel beschutting zoeken tegen de elementen. Via mijn jas loopt de regen op mijn broek, die in tegenstelling tot mijn jas, niet echt waterdicht is en behoorlijk nat begint te worden. Ik krijg het koud, besluit dat het mooi geweest is en begin de wandeling terug. Als ik na een kwartiertje

stevig doorlopen bijna bij mijn fiets ben, is de lucht echter zo goed als opgeklaard en breekt de zon door. "Zal je net zien", denk ik en besluit nog een klein rondje te doen.

Even later loop ik langs camping Taniaburg en tuur naar het westen over het weiland naar de bosrand en zie een lichte vlek in de bomen. Ik richt mijn lens en maak een foto om te kijken wat het is. Ik zoom maximaal in op het genomen plaatje. Onmiskenbaar komt het silhouet van een Sperwer tevoorschijn. Ik kan zien dat ze druk bezig is met het poetsen van haar verenkleed. Ik klim over het hek en loop door het weiland richting de bosrand. Elke keer loop ik voorzichtig 15 à 20 meter richting de Sperwer, om dan even een paar minuten stil te blijven staan. Ondertussen houd ik goed in de gaten of de roofvogel mijn kant op kijkt of op een andere manier reageert op mijn aanwezigheid, maar zij keurt mij geen blik waardig.

Normaal gesproken probeer ik eigenlijk nooit echt dichtbij een dier te komen om de verstoring tot een minimum te beperken. Omdat de Sperwer mij echter volkomen negeert, durf ik elke keer weer een stukje verder te lopen. Ondertussen geniet ik van wat ik zie. De vogel draait zich in rare bochten om met haar snavel de baarden van haar staartpenen helemaal glad te strijken. Ze krabt met haar linker klauw op haar kop waarbij ze haar ogen dichtdoet en ze zet de veren op haar borst helemaal op om zoveel mogelijk warmte van het schrale winterzonnetje op te vangen. Prachtig!

Uiteindelijk sta ik op nog geen twintig meter van de boom waarin de Sperwer zit, terwijl zij rustig doorgaat waar ze mee bezig is. Ik weet niet precies hoe lang ik daar heb gestaan, maar ik besluit om te vertrekken voordat de vogel het gevoel heeft dat zij dat moet doen. Ik draai me om en loop rustig richting mijn fiets. Als ik nog een keer omkijk, zit de Sperwer nog steeds heerlijk op haar plekje te poetsen in de zon.

*Ron Hoekstra
Willem Sprengerstraat 54
8922 BT Leeuwarden
email4ronhoekstra@gmail.com*